

pěstování náhradních plodin a hnojení vysloveno i další obmezení, totiž na dobu, dokud nadkontingentní pěstování cukrovky bude se jevit ztrátovým. Omezení vyslovené v obojím tomto směru není proti ustanovení § 405 c. ř. s., neboť žalovaný navrhl úplné zamítnutí žaloby. Jinak však dovolání není odůvodněné. Při pěstování vhodných náhradních plodin a náležitém hnojení neutrpí žalovaný žádnou újmu, kdežto na žalobcích nelze požadovati, aby po tu dobu, dokud při trvání kontingentace cukerní výroby bude se jevit pěstování cukrovky ztrátovým, jednali proti pravidlům rozumného hospodaření a pěstovali na celé smluvené ploše cukrovku.

Čís. 15596.

K § 233 ex. ř.

Neobsahuje-li rozsudek, jímž bylo odporu vyhověno, rozhodnutí ve smyslu § 233 ex. ř., může exekuční soud rozhodnouti o dodatečném rozvrhu jen po novém rozvrhovém řízení.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1936, R II 368/36.)

N i ž š í s o u d y rozhodly o dodatečném rozvrhu částky uvolněné úspěšným odporem hypotekárního věřitele Jana N-a nenařídívše nový rozvrhový rok.

N e j v y š š í s o u d uložil k jeho dovolacímu rekursu prvému soudu, by o rozvrhu částky uvolněné úspěšným odporem stěžovatele znova rozhodl po novém rozvrhovém řízení.

D ů v o d y:

Podle § 233 ex. ř. jest již v rozsudku, jímž se vyhovuje odporu, určiti, kterému věřiteli a jakou částkou vyplacena býti má sporná část podstaty, ledaže takovému určení překážejí podle úsudku procesního soudu značné obtíže, v kterémžto případě má v rozsudku býti nařízeno nové rozvrhové řízení a rozhodne o dodatečném rozvrhu uvolněné částky soud exekuční. V souzené věci neobsahoval pravoplatný rozsudek, jímž bylo vyhověno odporu stěžovatelovu, rozhodnutí ve smyslu § 233 ex. ř. Nezbýlo tudíž, než aby o dodatečném rozvrhu rozhodl exekuční soud, který však může učiniti takové rozhodnutí podle § 233 ex. ř. jen po novém rozvrhovém řízení, což se nestalo.

Čís. 15597.

Pojem a rozsah oprávnění náměstka ve smyslu § 55 živn. ř.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1936, Rv II 786/34.)

Žalobce přednesl, že zapůjčil žalované do jejího obchodu částku, jejíhož vrácení se žalobou domáhá, vyplativ peníze jejímu synovi, který byl náměstkem žalované v jejím obchodu, ustanoveným podle § 55 živn. ř.

O tom, že byly mezi žalovanou a jejím synem neshody, nevěděl. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že Josef W., jenž byl ohlášen v řeznické živnosti žalované u živnostenského úřadu jako náměstek podle § 55 živn. ř., byl již v této vlastnosti oprávněn sjednati zápůjčku jménem žalované beze zvláštní plné moci podle § 1008 obč. zák. znějící na tento druh jednání. Náměstkem ve smyslu § 55 živn. ř. jest, kdo provozuje živnost jménem a na účet jejího vlastníka (rozh. čís. 9734 Sb. n. s.). Náměstek není proto sám podnikatelem na rozdíl od pachtýře, jenž v živnosti propachtovatelově sice mocí cizího živnostenského oprávnění, ale vlastním jménem a na vlastní účet obchody uzavírá; naproti tomu nenastávají účinky právních jednání náměstkem konaných v osobě náměstkově, nýbrž v osobě zastoupeného; náměstek jest proto zmocněncem, často také zaměstnancem majitele živnosti, jenž jest oprávněn vykonávati ona živnostenská jednání, jež mohou zakládati odpovědnost vůči živnostenskému úřadu. Po této stránce platí tedy jeho jednání bez výjimky za jednání vlastníka živnosti samého. Pokud však náměstek i jinak jako zmocněnec vůči třetím osobám představuje zastoupeného, jest účinnost a platnost jeho právních jednání posuzovati podle předpisů o smlouvě zmocnitelské. Zmocnění k jednáním, jež jinak vyžadují zvláštní plné moci znějící na určitý druh podle § 1008 obč. zák., může ovšem býti uděleno i konkludentním činem (rozh. čís. 11081 Sb. n. s.). V tomto ohledu nebylo však nic předneseno a z povahy obchodu, že totiž žalovaná přenechala Josefu W. správu a provoz řeznické živnosti, ještě neplyne, že ho tím zmocnila i k sjednání zápůjček na její jméno (§ 1029 obč. zák.). Neměl-li však Josef W. ani výslovně, ani mlčky udělené plné moci k tomuto druhu jednání, nemohla žalovaná sama býti zavázána, poskytl-li žalobce Josefu W. zápůjčku, třebaže tato byla určena k nákupu zboží pro obchod žalované. Nebylo také zjištěno, že žalovaná schválila jednání náměstkovo a překročení jeho plné moci (§ 1016 obč. zák.), a pokud pozdější obchodvedoucí František T. dluh uznal a přislíbil zaplacení, jest poznamenati, že žalobce sám neopíral svůj nárok o uznání žalované a obsah svědeckých výpovědí nenahrazuje potřebného přednesu stran. Nelze proto k těmto skutečnostem přihlížeti. Pokud jde konečně o to, zdali žalovaná pro sebe použila užitku, který nastal z jednání Josefa W., nelze tento užitek ztotožňovati s výtěžkem za prodané maso, a žalobce jinak opominul po této stránce přednésti konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že žalovaná vůbec měla z toho nějaký užitek bez právního důvodu, pročez ani nárok z bezdůvodného obohacení není opodstatněn.

Čís. 15598.

Právní povaha úmluvy ujednané při tržové smlouvě, že si kupitel může objednané zboží, nepůjde-li na odbyť, vyměnit za jiné.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1936, Rv II 882/34.)